

Krajský soud v Brně

Roosveltova 16

Brno 601 95

V Brně dne 5. 4. 2020

Spisová značka: *nepředchází*

Žalobci: **Mgr. Vendula Zahumenská, Ph.D.**, trvale bytem Lidická 700/19, Veveří, 602 00 Brno

a **Mgr. David Zahumenský, advokát**, trvale bytem Lidická 700/19, Veveří, 602 00 Brno

Žalovaný: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, se sídlem v Brně, Kounicova 24,**

ŽALOBA

1

na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu spojená s návrhem na zrušení

mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 30. 3. 2020, č.j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN (Opatření omezující volný pohyb)

Elektronicky

Přílohy:

- *Plná moc*
- *Opatření obecné povahy*

I.

Skutkový stav

[1] Dne 5. 4. 2020 asi ve 14.20 hod byli žalobci zastaveni hlídkou policie ČR na okraji obce Klentnice u naučené stezky Děvín pod Pálavou u turistického rozcestníku Perná, rozcestí.

[2] Žalobci byli na nedělním rodinném výletu do přírody s 2 nezletilými dětmi. Poté, co zaparkovali na vyhrazeném parkovišti, vydali se směrem k nedaleko začínající naučné stezce. Když byli skoro u rozcestníku, zastavila u nich projíždějící hlídka Policie ČR a jeden z policistů se jich zeptal, kam jdou. Když ukázali, že nahoru směrem do přírody, sdělil jim, že tam ne.

[3] Žalobci i s dětmi poklidně pokračovali směrem k naučné stezce. Policisté však zastavili auto a vyzvali žalobce, aby se legitimovali. Žalobci trvali na tom, aby jim bylo sděleno, proč se mají legitimovat. Na to byli policisté schopni odpovědět jen tolik, že na základě zákona o policii. Nebyli schopni sdělit konkrétní důvod pro provedení daného úkonu.

[4] Za strany policistů bylo žalobcům sděleno, že na Pálavu do přírody je zakázán vstup na základě vládního usnesení o omezení pohybu. To žalobci rozporovali s tím, že takový zákaz neexistuje, že mají oni i jejich děti roušky a že dodržují povinné vzdálenosti.

[5] Přesto bylo provedeno ztotožnění žalobců (žalobci se zdráhali poskytnout průkazy totožnosti bez uvedení důvodu, ale nakonec je předali).

[6] Policisté opakovali, že žalobci nesmějí na Pálavu pokračovat, protože tam je údajně moc lidí. Když toto žalobci rozporovali, tak policisté sdělili, že jiní občané si téhož dne domluvit dali a že nechápou, o co žalobcům jde. Když bylo zřejmé, že žalobci budou v cestě pokračovat, uzavřeli to policisté s tím, že žalobce „nahlásí“.

[7] Žalobci si pořídili zvukový záznam a fotografie policistů. Obojí přiloží k žalobě.

[8] Žalobkyně nikdy neměla řízení ani o dopravním či jiném přestupku a nikdy dříve nebylo potřeba, aby byla ztotožňována policisty. Zdůrazňuje, že na policisty křičela, jednalo se ale reakci na situaci, kdy si nechtěla nechat líbit to, že bezdůvodně zneužívána pravomoc policie k bezdůvodně šikaně občanů, kteří jsou už tak značně omezováni vyhlášeným nouzovým stavem a na něj navazujícími opatřeními vlády a ministerstva zdravotnictví. Podobně zvyšoval hlas také žalobce, zejména poté, co jeden z policistů se začal vůči žalobkyni vyjadřovat neslušně. Žalobkyně nijak nepopírá, že s policisty nejednala klidně, neboť po opakovaných výhrůžkách v médiích byla z podobného postupu velmi nervózní a cítila se i kvůli dětem mimořádně nekomfortně, zejm. proto, že vůbec nic neprovedla. Zejm. mladý policista, který neprováděl ztotožnění, se choval mimořádně arogantně. Ostatně podobné chování

dokládají i popisy z jiných částí republiky, např. případ lékaře z Frýdku Místku, který byl rovněž zcela zbytečně šikanován policisty, ačkoli sám jistě mnohem lépe věděl, jak řešit ochranu proti koronavirové nákaze (viz Echo24.cz ze dne 5. 4. 2020).

[9] Jak je zřejmé z fotografií, jeden policista má **služební číslo 330463** a druhý má **služební číslo, které začíná 32732**.

[10] Pouze na okraj žalobci dodávají, že nerozumí tomu, jak mohlo být provedeno jejich ztotožnění, když oba měli skoro celý obličej zakrytý rouškou, tedy nebyl rozpoznatelný obličej k ověření. Jeden z policistů použil gumovou rukavici, druhý

[11] Žalobci si chtěli užít výletu do přírody s dětmi, které jsou celý týden zavřené v malém bytě v Brně, neboť nemohou chodit do školy. Hned na samém počátku byl ale rodinný výlet těžce narušen zásahem policistů a prakticky veškerá nedělní pohoda (která vůbec byla s ohledem na trvající omezení základních práv a svobod) tak byla zmařena.

[12] Žalobci zdůrazňují, že se na celém výletě s nikým třetím nebavili, všechny obcházeli a snažili se být maximálně ohleduplní. Právě i z toho důvodu, že městské parky jsou o víkendů nacpané, rozhodli se žalobci pro výlet do vzdálenější oblasti, aby byla dodržována stanovená dvoumetrová vzdálenost. Za celý několikahodinový výlet žalobci sice potkali několik osob, bylo to ale neskonalé méně, než kolik by jich bylo přítomno v situaci, kdy by nebyl vyhlášen nouzový stav a rozhodně nebylo možné říct, že by daná oblast byla přelidněná.

Důkazy: účastnický výslech žalobců, správní spis, přiložené fotografie a zvukový záznam pořízený žalobci

II.

Splnění podmínek řízení

[13] **Aktivní legitimace** podle ust. § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru existence aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoliv skutečnost, zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v meritu). Tato podmínka řízení je splněna, neboť takové tvrzení je součástí předmětné žaloby.

[14] Pokud jde o **pasivní legitimaci**, ust. § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. V projednávané věci byl žalobkyní tvrzený zásah proveden příslušníky Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje.

[15] V rámci předmětného zásahu policisté žalobce zastavili, vyzvali je k prokázání její totožnosti (i přes požadavky žalobců **policisté nebyli schopni odůvodnit svůj postup jinak, než vágním odkazem na zákon o policii**), provedli ztotožnění žalobců a snažili se jim zabránit v tom, aby pokračovali v sotva započatém rodinném výletu do přírody údajným poukazem na nařízení o omezení pohybu, nakonec pak žalobcům vyhrožovali správním řízením.

[16] Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby, vyplývající z ust. § 84 odst. 1 s.ř.s., je i tato splněna. Žaloba byla totiž podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobci o nezákonném zásahu dozvěděli. Žalobci se podanou žalobou domáhají určení, že zásah byl nezákonný. Žalobci se návrhem na zahájení řízení domáhají pouze určení, že zásah byl nezákonný a nelze tedy dovozovat nepřijatelnost žaloby podle části věty před středníkem ust. § 85 s.ř.s.

III.

Nezákonný zásah ze strany žalovaného

[17] Policista je oprávněn vyzvat osobu k prokázání totožnosti pouze z důvodů podle § 63 odst. 2 zákona o policii. Žalobci tvrdí, že žádný z těchto důvodů nebyl naplněn a jak je zřejmé i ze zvukového záznamu, policisté nebyli schopni žádný ze zákonem stanovených důvodů uvést.

[18] Smyslem tohoto ustanovení je mj. poskytnout ochranu fyzickým osobám v jejich osobnostní sféře a chránit je, aby nebyli nuceni bez opory v zákoně poskytnout své osobní údaje. Chrání fyzické osoby (ve vztahu k projednávané věci pak žalobkyni), aby se zásah nedotkl ústavně zaručeného práva na soukromí (čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny; konkrétně čl. 10 odst. 3 Listiny zahrnuje nejen „neoprávněné shromažďování, zveřejňování nebo jiné zneužívání“ osobních údajů, ale také jejich zjišťování, kterému shromažďování a jinému nakládání s nimi předchází).

[19] Ústavní soud ve své judikatuře dovedl v podobných případech existenci široce pojatého „práva na informační sebeurčení“ vyplývajícího z ust. čl. 2 odst. 2 Listiny, které Ústavní soud označil za generální klauzuli ukrývající veškeré myslitelné zásahy do „svobodného prostoru osoby“ (viz např. náleží Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 512/02).

[20] Žalobci tak konstatují, že k zásahu do jejich ústavně zaručených práv a svobod výzvami k prokázání jejich totožnosti a prezentováním údajného zákazu vstupu na Pálavu v dané věci došlo.

[21] Je nutno konstatovat, že postup policistů byl zcela bez právního podkladu, neboť bylo nepravdivé jejich tvrzení, že žalobci nesmějí do přírody jít (ostatně policisté

nakonec po slovní potyčce odejít nechali) a nebyl dán důvod pro to, aby žalobci byli vůbec zastaveni a byla zjišťována jejich totožnost. Navíc policisté nepostupovali v souladu se zásadou přiměřenosti vyslovenou v ustanovení § 11 a hlavně v ustanovení § 63 odst. 1 zákona o policii, kde je stanoveno, že rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti. Policisté svým postupem způsobili žalobcům bezdůvodnou újmu (srov. postup zvolený policisty v rozhodnutí NSS 10 As 236/2015 – 40).

IV.

Incidenční přezkum opatření obecné povahy

[22] Podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, oprávněn podat návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.

[23] Ze strany policistů bylo opakovaně argumentováno, že důvodem pro zásah je existence krizového opatření, které omezuje pohyb osob. Bude se evidentně jednat o mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 30. 3. 2020, č.j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN.

5

IV.1. Zda se jedná o opatření obecné povahy

[24] Žádný z právních předpisů nestanovuje pozitivně definiční znaky opatření obecné povahy, toliko správní řád č. 500/2004 Sb. jej negativně vymezuje tak, že jde o „**závazné opatření obecné povahy, které není právním předpisem ani rozhodnutím**“.

[25] Jak konstatuje rozhodnutí NSS, č.j. 9 Ao 1/2010 – 84, vládní návrh správního řádu vymezoval opatření obecné povahy jako „*úkon správního orgánu v určité věci, který se přímo dotýká práv, povinností nebo zájmů blíže neurčeného okruhu osob*“. Důvodová zpráva k tomu konstatovala, že „*opatření obecné povahy je zvláštní typ úkonu správního orgánu na hranici mezi správním aktem a právním předpisem. Jeho zavedení je motivováno jednak zahraniční zkušeností, jednak tím, že ve zvláštních právních předpisech se již pod jinými názvy vyskytuje, a dále tím, že **moderní chápání vázanosti veřejné správy zákonem tenduje k tomu, aby dotčené osoby měly garantována minimální procesní práva i pro ten případ, že se úkon správního orgánu týká jejich zájmů, byť nelze jmenovitě určit účastníky.***“

[26] [9] Konečně pak je možné poukázat rovněž na to, že zákon o ochraně veřejného zdraví (srov. zejm. § 94a), ale také krizový zákon (srov. § 9 odst. 3 písm. c)) výslovně počítají s formou opatření obecné povahy pro některá obdobná opatření.

Konečně pak i odborná literatura dospívá k závěru, že vyhlášení stavu nouze či válečného stavu je opatřením obecné povahy (srov. Rychetský, P.; Langášek, T.; Herc, T.; Mlsna, P. a kol. Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky. Komentář. Praha 2015: Wolters Kluwer, a. s. in informační systém ASPI): „Po formální stránce je vyhlášení nouzového stavu (stejně jako vyhlášení stavu ohrožení státu nebo válečného stavu) tím, co teorie a procesní praxe i předpisy procesního správního práva nazývají opatřením obecné povahy.“

IV.2. Nezákonnost spočívající ve zcela nedostatečném odůvodnění napadeného opatření

[27] K náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy se NSS vyjádřil již v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publikovaném pod č. 1795/2009 Sb. NSS: **„Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení ... Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“**

[28] Ve stejném rozhodnutí pak NSS dodává: **„Nutno zdůraznit, že v případě faktické nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění opatření obecné povahy není úkolem soudu, coby orgánu, jemuž přísluší pouze přezkum vydaného opatření obecné povahy, aby nahrazoval skutková zjištění a právní závěry, které měl učinit správní orgán, a zasahoval tak do jeho působnosti.“**

6

[29] Ústavní soud, byť v souvislosti se správními akty normativními, výslovně konstatoval, že od menších obcí nelze očekávat, že své právní předpisy budou formulovat ve stejné kvalitě, jakou by měly mít formulace zákonných norem, neboť obce zpravidla nedisponují erudovanými legislativci (např. Pl. ÚS 45/05), což je nutno *mutatis mutandis* vztáhnout i na napadené opatření obecné povahy. Za pomoci argumentu *a contrario* je nutno dovodit, že v případě napadených opatření, které byly přijaty vládou, resp. ministerstvem, je **důvodné trvat na řádném odůvodnění, jakož i splnění dalších formálních požadavků**. Ústřední orgány státní správy disponují rozsáhlým aparátem úředníků a odborníků, kteří mohou zajistit bezvadné splnění všech zákonných požadavků.

[30] Žalobci jsou přesvědčeni, že požadavky založené judikaturou NSS a ÚS nejsou splněny. Přestože jsou ukládána zcela zásadní opatření, která zásadním způsobem omezují základní práva a svobody jednotlivců, odůvodnění je naprosto kusé a nedostatečné, není možné z nich zejména seznat, v čem spočívá naplnění zákonných ustanovení (např. v čem je splněna podmínka podle čl. 5 ZOB, podle kterého se musí jednat o pohromu, která ve **„značném rozsahu“ ohrožuje životy, zdraví nebo majetkové hodnoty anebo vnitřní pořádek a bezpečnost. Z odůvodnění napadených opatření není možné seznat, proč byla zvolena právě tato opatření,**

zda byla zvažována jiná (mírnější opatření), apod. V případě opatření o vyhlášení nouzového stavu pak odůvodnění zcela absentuje, přestože byla zvolena maximální přípustná délka trvání daného opatření! Je tak možné dovodit, že již na základě nedostatečného odůvodnění napadených opatření, je dána jejich nezákonnost.

IV.3. Překročení zákonného zmocnění při vydání napadených opatření v režimu zákona o ochraně veřejného zdraví

[31] Postup exekutivy, která zrušila původní opatření vydaná vládou a nahradila je takřka totožnými opatřeními ministerstva, je účelový a je to ten nejhorší příklad svévole a zneužití práva. Soud by mu proto neměl poskytnout ochranu.

[32] **Snaha opírat nyní napadená opatření o § 69 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně veřejného zdraví, je nutno z hlediska překročení ústavních i zákonných mantinelů označit za ještě tristnější, než tomu bylo předtím, když byla vydávána jako opatření podle krizového zákona.**

[33] Porovnáním ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) o ochraně veřejného zdraví s ostatními ustanoveními téhož zákona lze bez pochyby dovodit, že zákonodárce nepředpokládal možnost, že ministerstvo na základě tohoto ustanovení bude oprávněno k tak razantním omezením ústavně zaručených práv a svobod, jaká představují napadená opatření. S ohledem na úpravu v ústavním zákoně o bezpečnosti České republiky a navazující úpravu nouzového stavu v krizovém zákoně je takový postup podle stěžovatelky zcela absurdní, jelikož postup pro vydávání takto rozsáhlých opatření je stanoven právě v těchto předpisech. Podle žalobců nepředstavuje § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví dostatečné zákonné zmocnění, které by zakládalo pravomoc ministerstva vydat napadená opatření.

[34] Pro účely rozsáhlých krizových situací, jakou je i současná epidemie, existuje podle názoru žalobců příslušná úprava v krizovém zákoně, který zmocňuje vládu k přijímání krizových opatření, kterými může zasáhnout do základních práv a svobod uvedených v § 5, přičemž je to vláda, která je za taková mimořádná a rozsáhlá opatření politicky odpovědná. Tento **postup ostatně vláda původně učinila, čímž sama uznala, že současná epidemie je krizovou situací vyžadující vyhlášení nouzového stavu a přijetí příslušných krizových opatření na vládní úrovni.** Jak to, že tedy nyní „postačuje“ postup podle zákona o ochraně veřejného zdraví?

[35] Vedle toho, že **ministerstvo k vydání napadených opatření nemá pravomoc,** jakož i toho, že pravděpodobným cílem tohoto postupu je obstrukce v řízení o návrhu na zrušení původních opatření, **spočívá jeho nezákonnost a protiústavnost i v tom, že vláda a ministerstvo se tímto postupem snaží znemožnit osobám, které jsou napadenými opatřeními dotčeny, domáhat se náhrady škody podle § 36 krizového zákona.** Vláda a ministerstvo tak výše popsáním způsobem obcházejí platnou právní úpravu o náhradě škody způsobené krizovými opatřeními, čímž protiústavně

zasáhly do práva všech osob na území České republiky domáhat se stanoveným postupem svého práva u soudu, příp. jiného orgánu, zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

IV.4. Nezákonnost spočívající v nepřiměřenosti přijatých opatření

[36] Judikatura NSS proporcionalitu vnímá dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu NSS chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98.

[37] Jak zdůrazňuje doktrína: „*Proporcionalita souvisí s ideou právního státu. Je právním nástrojem, pomocí něhož má být vláda donucována k dodržování práva obsaženého v zákonech. Zásahy státu by měly být minimální a nastupovat by měly jen tehdy, jsou-li nezbytné ve veřejném zájmu. Závažnost veřejného zájmu by měla být poměřována se zájmem, do kterého je zasahováno. Hledá se tedy jakási rozumná míra, přijatelný kompromis. Posuzuje se míra omezení ve vztahu k účelu omezení*“.¹

[38] Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází ze závěru, že ani intenzivní zásah ještě nemusí být neproporcionální, je-li dodržena zásada subsidiarity a minimalizace takového zásahu. Ta spočívá v kumulativním splnění následujících podmínek:

1. zásah má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod,
2. zásah je činěn v nezbytně nutné míře,
3. zásah je činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli,
4. zásah je činěn nediskriminačním způsobem a
5. zásah je činěn s vyloučením libovůle.²

¹ Jana Janderová: Opatření obecné povahy a dodržování principu proporcionality. Univerzita Pardubice, Fakulta ekonomicko-správní, dostupné z https://dk.upce.cz/bitstream/handle/10195/70081/OOP_a_dorzovani_principu_proporcionality.pdf?sequence=1&Allowed=y

² Viz tamtéž.

[39] Žalobci ani v nejmenším nezpochybňují, že je v případě celosvětové nákazy koronavirem na místě přijmout určitá opatření za účelem ochrany zejména starších či vážně nemocných osob. Podle žalobců však nelze ani v jednom z těchto případů dospět k závěru, že by byly dány důvody pro vydání tak závažných opatření, které jsou předmětem tohoto návrhu. **Zásah způsobený napadeným opatřením není činěn v nezbytně nutné míře, není činěn nejšetrnějším ze způsobů ani činěn nediskriminačním způsobem a není činěn s vyloučením libovůle.**

[40] Tímto opatřením se „zakazuje volný pohyb osob na celé České republiky“. Tento postup je nepřiměřený, když efektivnější a méně omezující alternativou jsou např. zdravotní kontroly obyvatelstva (např. v Jižní Koreji realizované převážně s využitím nejmodernějších technologií). Nahodile a nepromyšleně zakotvené pak opět vedou k tomu, že dané opatření je nutno označit za svévolné. Lze se totiž jen domnívat, jaký je jeho skutečný účel, pokud výjimky činí dané opatření reálně nevymahatelným. Neodůvodněně a nepřiměřeně je zasahováno rovněž do práva žalobců na ochranu soukromého a rodinného života.

[41] Poukázat lze dále na plíživé rozšiřování povinností při zapojení bezpečnostních složek (viz článek: Ministerstvo zdravotnictví zakázalo cesty na chalupy a nařídilo lidem pobyt v místě bydliště)³: „*Zákaz cest mimo bydliště Ministerstvem zdravotnictví platí od úterý 24. března do 1. dubna a navazuje na předchozí nařízení vlády, která ale byla zrušena. Podle ministra vnitra Jana Hamáčka mají lidé zůstat doma a chodit jen na nákup a na chalupy nejezdit.*“ Ten se projevil také právě na nezákonném zásahu do práv žalobců.

[42] Žalobci rovněž přikládají analýzu, podle které by se mohlo namísto nezákonných opatření obecné povahy jednat v případě opatření ministerstva zdravotnictví o nezákonná rozhodnutí. Na tuto rovněž poukazují.

V.

Návrh

[43] **Žalobci navrhují, aby Krajský soud v Brně rozhodl takto:**

- I. Zásah žalovaného spočívající ve výzvě a vynuovení prokázání totožnosti žalobců a omezování jejich návštěvy turistické oblasti Pálava dne 5. 4. 2020 v čase cca 14.20 byl nezákonný.**
- II. Opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 30. 3. 2020, č.j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN se pro nezákonnost zrušuje.**

³ Ministerstvo zdravotnictví zakázalo cesty na chalupy a nařídilo lidem pobyt v místě bydliště. Česká justice. <https://www.ceska-justice.cz/2020/03/ministerstvo-zdravotnictvi-zakazalo-cesty-na-chalupy-a-naridilo-lidem-pobyt-v-miste-bydliste/>

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Mgr. Vendula Zahumenská, Ph.D.

Mgr. David Zahumenský